

KANCELARIA ADWOKACKA
Adw. Ignacy Chwesiuk
ul. Krakowskie Przedmieście 70/7, 20-076 Lublin
Telefon: 691 439 559

Lublin, dnia 19 maja 2011 r.

Trybunał Konstytucyjny

Al. J. Ch. Szucha 12a

00-918 Warszawa

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY	
KANCELARIA	
wpl. dnia	24. 05. 2011
L.dz. 167	L. zał.

Skarżący: A G

reprezentowany przez: adw. Ignacego Chwesiuka, prowadzącego
Kancelarię Adwokacką w Lublinie,
przy ul. Krakowskie Przedmieście 70/7,
wpisanego na listę adwokatów Izby
Adwokackiej w Lublinie pod nr 991

Dot. sygn. akt Ts 97/11

PISMO PROCESOWE

**Uzupełnienie braku formalnego skargi konstytucyjnej
z dnia 4 kwietnia 2011 r.**

W odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia skargi konstytucyjnej, które wpłynęło do mojej Kancelarii Adwokackiej w dniu 12 maja 2011 r., precyzuję poniżej sposób naruszenia konstytucyjnych praw i wolności skarżącego, wyrażonych w art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji, przez zaskarżony przepis art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Z 2006 r. Nr 167, poz. 1191, ze zm.).

W skardze konstytucyjnej z dnia 4 kwietnia 2011 r. wskazano, że skarżony przepis art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych

i egzekucji w zakresie, w jakim pozwala komornikom sądowym na pobranie od dłużnika sztywno określonej opłaty stosunkowej w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela, bez względu na skuteczność prowadzonego postępowania egzekucyjnego, jest niezgodny z art. 64 Konstytucji RP. Przepis art. 49 ust. 2 w/w ustawy stał się bowiem podstawą do wydania przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w H postanowienia z dnia stycznia 2010 r. (sygn.) o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego, obciążającego dłużników opłatą stosunkową w kwocie zł, a w konsekwencji do uszczuplenia majątku skarżącego w sposób zupełnie nieproporcjonalny i nieadekwatny do skuteczności działań komornika. Prowadzone przez komornika postępowanie egzekucyjne nie przyniosło bowiem żadnego efektu w postaci wyegzekwowania od dłużników choćby części długu na rzecz wierzyciela egzekwującego. Podkreślenia wymaga fakt, że skarżący dobrowolnie zawarł z wierzycielem umowę, na podstawie której doprowadził do restrukturyzacji zadłużenia, co z kolei stało się podstawą do wystąpienia przez wierzyciela z wnioskiem do komornika o umorzenie postępowania egzekucyjnego.

Analiza przepisu art. 64 nie pozostawia wątpliwości, że „ochrona własności jako zasada ustrojowa jest sformułowana od strony obowiązków państwa, a art. 64 zawiera konkretne prawa podmiotowe i stanowi podstawę dla korzystania ze środków przewidzianych dla ich ochrony (ze skargą konstytucyjną włącznie). Ochrona własności ma na celu przede wszystkim zabezpieczenie przed naruszeniem istniejącego stanu własnościowego. Natomiast gwarancje tworzone przez prawo podmiotowe dotyczą możliwości posiadania własności przez jednostkę i prawa do spokojnego korzystania z niej. Dają też możliwość ochrony tego posiadania przed ingerencjami ze strony władz publicznych” (B. Banaszak, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, C.H. Beck, 2009 r.).

Z kolei pod pojęciem prawa do własności rozumieć należy prawo właściciela do korzystania z rzeczy, jak również z czynników produkcji takich jak kapitał

(środki pieniężne), z wyłączeniem innych osób, zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa. Przepis art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji RP zapewnia zatem ochronę prawa do własności przed niezgodną z prawem (w tym zasadami ustroju państwa, określonymi w Konstytucji RP) ingerencją ze strony innych podmiotów (w tym także organów władzy).

W skardze konstytucyjnej z dnia 4 kwietnia 2011 r. sprzeczność art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji z zasadami ustroju państwa określonymi w Konstytucji RP została ukazana przez przywołanie szerokich wywodów zawartych w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego w tym zakresie (wyrok TK z dnia 8 maja 2006 r. sygn. P 18/05 oraz wyrok TK z dnia 17 maja 2005 r. sygn. P 6/04).

Precyzując zatem ostatecznie stanowisko wyrażone w skardze konstytucyjnej należy stwierdzić, że **art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji narusza konstytucyjne prawa i wolności skarżącego, wyrażone w art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji w ten sposób, że staje się podstawą do wydania orzeczenia godzącego w prawo do własności** – w realiach niniejszej sprawy własność dłużnika została faktycznie uszczuplona o ponad tys. zł nienależnego (bo naliczonego niezgodnie z duchem ustawy o komornikach i aksjologią Konstytucji, nieproporcjonalnie do skuteczności działań komornika i przez to niezgodnie z art. 2 Konstytucji RP) wynagrodzenia komorniczego; w ten sposób orzeczeniem wydanym na podstawie zaskarżonego przepisu naruszona została własność skarżącego sprzecznie z zasadami ustroju państwa wyrażonymi w Konstytucji RP.

Innymi słowy - zaskarżonym przepisem art. 49 ust. 2 w/w ustawy ustawodawca umożliwił komornikom sądowym pobieranie - w majestacie prawa - *sui generis* świadczenia nienależnego, bo oderwanego od efektywności ich działania, przez co doprowadził do nieuprawnionej ingerencji w prawo do własności określone w art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji, a w konsekwencji - do naruszenia tego prawa.

Ignacy Chwastuik
ADWOKAT